



Święto kaszubskiej mowy w Chmielnie

Srebrna „Rodnô Mòwa”

Początki były bardzo skromne. Pierwszy konkurs odbył się w Szkole Podstawowej w Borzestowie. Rywalizowały wówczas dzieci z trzech sąsiedzkich podstawówek. Idea zrodziła się w Łączyńskiej Hucie, gdzie spotykali się działacze kaszubscy, między innymi Izabella Trojanowska czy wówczas bardzo aktywny Jan Piepka. Tam też zawiązało się Koło Zrzeszenia Kaszubsko-Pomorskiego. Był to rok 1972.

Następne konkursy odbyły się w Łączynie, Kartuzach i Brodnicy Gómej. Później przeniesiono je do Chmielna, gdzie odbywają się po dziś dzień. Jak udany był to pomysł okazało się bardzo szybko. Z roku na rok dołączały nowe szkoły. Obecnie bierze w nim udział kilka tysięcy dzieci, młodzieży i dorosłych z całych Kaszub, a więc z województw: gdańskiego, bydgo-

skiego i słupskiego. Na jubileuszowy, dwudziesty piąty finał, zakwalifikowały się sześćdziesiąt dwie osoby. Przesłuchiwało je, w sobotę 1 czerwca, pięcioosobowe jury pod przewodnictwem księdza dra **Jana Walkusza** pochodzącego z Klukowej Huty, a obecnie wykładowcy Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego. Zanim jednak doszło do konkursowych zmaganiań, dzień wcześniej,

Bożena Szimańskô

*Lëstë ùmarłé kruszą sã pòd stopama
Rozwiéwô je wiater pò zszarzałim swiece
Jesz nié tak dôwno do wazonów pākama
Znôszalë je piāknā jich ùrzekłé dziecë*

*Terô wólają sã zbādné nibë smiecë
Nicht ju jich nie chce i zabëlë je wszëtcë
Nawet drzewa, chtërne nié tak dôwno w lece
Je zrodzëlë i krëlë sã w nich przed deszczā*

*Lëstkù zdeptóny tak jak lëdzkô gòdnosc
Jak niejedno żëcë z nòdzeji òdzartë
Zmartichwstón na nowò, stwòrżisz z tima jednocsc
Chtërnym serce łzawi doznając pògardë*

otwarto wystawę prac malarskich profesora Zygmunta Karolaka przedstawiających pejzaże Chmielna i okolic sprzed kilkudziesięciu lat. Była to jedna z kilku imprez towarzyszących dwudniowym zmaganiom.

Należy zaznaczyć, że organizatorzy, Oddział Z K-P w Chmielnie, wójt gminy i Gminne Centrum Kultury, przygotowali się bardzo starannie do obchodów srebrnego jubileuszu. Honorowy patronat objęli wicewojewoda gdański, **Józef Borzyszkowski** oraz kurator oświaty Danuta Kledzik. W liście do prezesa chmielnickiego oddziału, **Brunona Cirockiego**, wicewojewoda napisał m.in.: „...Przyjęcie patronatu nad jubileuszowym 25. Konkursem „Rodnej Mowy” będzie dla mnie osobiście bardzo ważnym i istotnym zobowiązaniem, a jednocześnie wielką radością. Pańską prośbę spełniam z tym większą satysfakcją, że wiem jak wielkie jest zaangażowanie chmielnickich Zrzeszeńców, całej społeczności lokalnej i wszystkich przyjaciół konkursu w jego oganizację”

Zaproszenie na konkurs przyjęło także grono znakomitych osób, wśród których byli były poseł, wiceprzewodniczący sejmiku samorządowego **Jan Kullas**, poseł **Zbigniew Szatkowski**, wiceprzewodniczący Rady Miasta Gdańska **Tadeusz Gleinert**, dyrektor Kuratorium Oświaty **Roman Tempki** i szereg innych. W niedzielę obecnością swoją zaszczycił prezes Zarządu Głównego Zrzeszenia Kaszubsko-Pomorskiego, poseł na sejm **Jan Wyrowiński**.



Większość uczestników „Rodny Mòwë”. Na pierwszym planie: **Leokadia Trepczyk**, z prawej wójt **Zbigniew Roszkowski** oraz **Antoni Czaja**, z lewej **Brunon Cirocki**.
fol. **Edmund Kamiński**

W bytowskim Muzeum Zachodnio - Kaszubskim trwa ekspozycja prac będąca efektem IV Przeglądu Twórczości Kaszubskiej Dzieci i Młodzieży.

W poniedziałek 10 czerwca odbyło się w Lini (Wejherowskie) podsumowanie regionalnego konkursu pod nazwą „Haft kaszubski”. Organizatorem tej corocznej imprezy jest Gminny Ośrodek Kultury, Sportu i Rekreacji, którego dyrektorem jest Edmund Szymikowski. Dyrektor jednocześnie znany jest jako jeden z najlepszych hafciarzy tego regionu Kaszub.

Również podsumowania dokonują twórcy konkursu pod nazwą „Poznajemy naszą Małą Ojczyznę”. Organizacją zajmuje się Centrum Kultury gminy Puck z siedzibą w Strzelnie. Od 23 maja wystawiane są prace do wglądu oceniających i zainteresowanych. Konkurs ma charakter międzyszkolny. Jako pierwsi zaprezentowali się uczniowie Szkoły Podstawowej w Starzynie. W ramach imprezy otwarto między innymi wystawę - efekt pleneru malarskiego: „Mechowo - wieś osobliwa” oraz przeprowadzono warsztaty młodych twórców ludowych w Nadolu. Dzisiaj w Muzeum Ziemi Puckiej odbywa się finał konkursu. Laureat pierwszego

miejsca otrzyma nagrodę imienia Floriana Ceynowy.

14 czerwca na Dziewczej Górze pod Garczem poświęcona zostanie przydrożna kapliczka. Jest to realizacja planu znakomitej dziennikarki Izabelli Trojanowskiej, która chętnie spędzała weekendy i wakacje w swojej chęczy. Niestety, śmierć nie pozwoliła spełnić tej myśli. Nad wykonaniem i uroczystością poświęcenia czuwają przyjaciele Trojanowskiej.

Muzeum Piśmiennictwa i Muzyki Kaszubsko - Pomorskiej organizuje spotkanie z Ewą Marią Comak - redaktorką pisma serbołużyckiego „Rozhľad” i Różą Domascyne - poetką serbołużycką. Celem jest zapoznanie się z kulturą serbołużycką i porównanie jej z kaszubizną. Spotkanie odbędzie się w Pałacu Przebendowskich 18 czerwca o godzinie 16.30.

Następnego dnia (19.06) odbędzie się także w siedzibie muzeum spotkanie poświęcone roli prasy (mediów) w utrzymaniu i rozwijaniu tożsamości etnicznej na przykładzie Kaszub i Łużyc. Wprowadzenia do dyskusji dokonają E.M. Cornacek i Cezary Obracht Prondziński - redaktor naczelny „Pomeranii”.

e p

Lekcjo XVIII

J. Terò to słunuszkò ale nama przegrzało, doch jo.

S. Kò mẽ nie jesmè czèsto nòtzen taczègò cepla. Latosò zèma tak długò trzima, a ju zymkù zòdnégò bëlnégò nie bëło.

M. Wièta, to je ju pòłowa czerwińca, dzecè wnetka mdą miałè ferie - tej pèrznà hęcè je dècht wskòzónè.

B. Nama sà ju tész kùńci egzaminacyjnò sesjò. To sà jaż wierzèc nie chce, kò mẽ dwie òd rujana bądzemè na piątym rokù.

J. Jo, jo, to szafuje. Tè tész jes ju pò czwiòrtim.

(Staszcz cziwò głowà).

Terò te latka mijają tak flot, a jò jem gwès, że jak tész wèchòdòł z òsmi klasè spòdleczny szkòłè, tej tész sà ni móg dozdac, zebè bëc ju wiòldzim.

S. Słèchòjle, kò to z kòzdìm dècht tak samò je. W dzecynnym wiekù człowiek sà nie pòtrafi przedstawić jak mò so dobrze. Dopierkù pòzni widzy jak nen czas je pòtrzebny, a gò je tak mało, bez to tak chùtkò nama ùcèkò.

M. Tak to je, a tej jesz czej nen zènbarszi wèrszaft na człowieka przinèdze, pòjawia sà dzecè, sztudia, jedno z drèdzim - tej te czasu dècht na nick ju nie sygò.

B. Nè jo, to tész mùszi wszètkò bëc. Kò młodi Kaszèbi sà barò pòtrzebny,

zèbè w przinèdnoce zastàpic starszich w dzejanim na kaszèbszi niwie.

J. Tè, wejle, czèsto rozèmno pòwiòdòsz. Kò tej nic, le trzeba brac sà za realizacèjà tich bëlnèch ùdbów.

S. Wa dobrze wièta jak to je sztuderowac, robic, a do te jesz wèchòwiwac dzecè, bez to lepi dozdac pèrznà, zebè wszètkò sà rèchtowało w swòjim czasie.

J. Kò pewno, że jo, jò le tak sà pòdsmièwòm.

M. Przodè, jò wiedno barzi wòla szkòłowi rok, niglè dludżè wakacje. Òb lato bëło nòwicy robòtè, òsoblèwie przè truskawkach, czè pòtròwnicach jak niechtèmy na nie gòdają.

B. Jò znòwù jem richtich ròd czej mògà so spòkòjno robic w pòlu, tej jò móm wiele czasu rozmèszlac ò tim i ò nym.

S. Na wsè dzecè i młodzèzna mają jednak cazi jak w miesce. Kò jò taczì robòtè nie znają, bò mòji starszi ni mielè gbùrstwa.

J. Tak to ju mùszi bëc, że jedny mają lepi, drèdzi gòrzi, ale w całoscè i tak wszètcè z jedny glènè mẽ jesmè ùlepiony.

**Eugeniusz Prèczkòwsczi
Eugeniusz Gòłàbk**

Emisja w niedzielè 16 lipca w magazynie kaszubskim „Rodnò Zemìa”

Janusz Kowalski

Lèpùsz i Tuszczì

TRZECY DZÈL

Lipuszanin IV

Tuszkòwiònie wèbùdowelè kòscòł, ale bez òknów. Tej òni sà jiscelè, jak w nen kòscòł wprowadzèc wid. Tak reno, jak słuńce wèswiècèło, òni wzalè grònczi i beczczi, a zaczlalè nagarènac nen wid i nosèc do kòscoła. A co cemno bëło, to bëło. Tej òni, zmàczony tą robòtą, szlè spac. Timczasà dzàcòł wèdłubòł òb noc dzurà w kòscelè. Jak òni wstelè, tej sà barò

ùceszelè i wòtelè:

- Dzàkujemè cè, dzàcele, za tą dzurà w kòscelè.

Lipuszanka V

Jednégò razu w Lèpùszu bël tòrg na bëdło. Lèdze z òkòlégò, ze wsów i pùstk nekèlè krowè. Pòde drogà, w Tuszkach kòle jezora bëła łàka, tam niejedny hańdlòrze wèpùscèlè swòje krowè, zebè je pòwènèkac. Alè czedè

ju bëlè na łàce, pòstrzeglè, że tész w jezorze chòdzą krowè i żrà tròwà.

- Mùszimè je złapac - zawòłòł Mèck. Do wòdè wskòkò dwóch nòdòwòznièszich tuszkòwiònów, ale że nie rozmielè plèwac, zarò szlè na grùnt i przè tim gòsno bùlgòtelè. Ti, co stojelè na brzegù, wzèrelè na to i rzeklè:

- Òni ju wierà te krowè łapią. Tedè Mèck zawòłòł:

- Òni nóm wèłapią wszètcèz krowè!

I rzucił sà do jezora, a jinszi za nim, bò czèlè chlupòtaniè i widzelè bąble na wòdze. Mèslèlè, że tam, pòd

wòdą je wicy krow. I tak szlè pòd wòdà a sà pòtopilè nòmàdrzèzi z rodu tuszkòwiònów.

Lipuszanin IV

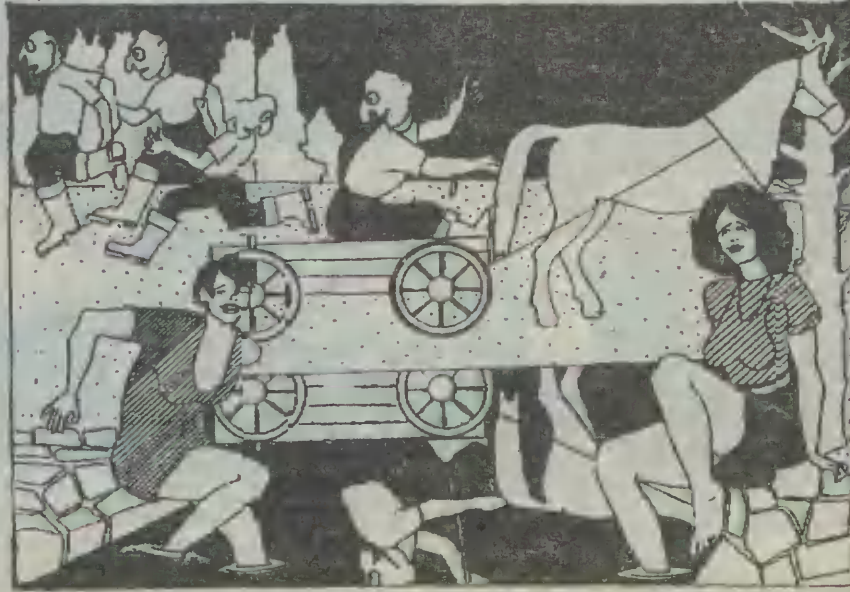
(wariant 1 - podstawowy):
Ròz bël w Bètowie...

Lipuszanin VI

(wariant 2 - frywolny):
A ò òdnòwieniè jich rodu zadbalè te tuszkòwiònczi, chtèrne nad jezorà, czej przejezdżają tamtąd fùrmani, pòkazèją jima swòje snòzè nożi.

Dalszi dzèl pòzni

Rysunki: Jan Mariański



Artur Jabłoński

PRZEZ WSTRĘT DO CYSTERSKIEGO ŚPIEWU

Krokowa, to stara posiadłość szlacheckiego rodu, którego korzenie sięgają XIII wieku. Von Krockowowie, albo Krokowscy - bo przecież dzieje tej rodziny były równie skomplikowane, jak losy większości mieszkańców nordy - wywodzą się z niemieckiej Frankonii. Protoplasta rodziny Olbracht Wickerode, przybył na Pomorze Gdańskie najprawdopodobniej w roku 1232.

Ostatnia wojna wyгнаła Krockowów z ich kaszubskiej posiadłości. Tak, jak i za poprzednich wojen, wielka polityka podzieliła rodzinę. Ale od tamtych wydarzeń minęło ponad pięćdziesiąt lat.

Nadszedł zatem czas pojednania. Mieszkający dziś w Niemczech Krockowowie i samorząd Gminy Krokowa, dzięki pieniądzom uzyskanym od rządu Republiki Federalnej Niemiec za pośrednictwem Fundacji Współpracy Polsko - Niemieckiej, odbudowali zrujnowany pałac, by stworzyć w nim centrum międzynarodowych kontaktów w ramach „Fundacji Europejskie Spotkania - Kaszubskie Centrum Kultury”. Oby tylko podejmowane w Krokowej inicjatywy, miały rzeczywiście partnerski i podmiotowy charakter.

Odbudowany pałac - albo zamek, jak wolą go nazywać miejscowi - z malowniczym parkiem i fosą, nie jest jedyną atrakcją Krokowej. Tuż obok bowiem wznosi się interesujący kościół, którego dzieje są równie skomplikowane, jak dzieje całej tej miejscowości.

hałasował, tak że Panny zakonne i duchowni nie mogli dłużej przecierpieć hałasów. Prosiły więc ustawicznie przy kościelnych wizytach czci-godnych archidjakonów, ażeby na miłość Bożą wstawili się u biskupa, jakoby ów Piotr mógł być wyłączony od kościoła w Żarnowcu. Nareszcie zdarzyło się roku Pańskiego 1300, dnia 1 czerwca, za biskupa włocławskiego Bartłomieja, że Jan Parniewski, archidjakon pomorski, wedle urzędu swojego wizytował kościół nasz w Żarnowcu. Panna przełożona z całym konwentem błagała tedy usilnie, żeby na miłość Jezusa Chrystusa wstawił się za nimi u biskupa, iżby często nazywany Piotr został odtączony od Żarnówca. Kiedy czci-godny ten archidjakon opowiedział to wszystko, biskup Bartłomiej ulitował się na biedniemi Pannami i odtączył owego Piotra od parafji żarnowieckiej, żądając ażeby w Krokowie zbudowany został nowy kościół; parafianie zaś mieli sami wybierać, czy chcą należeć do Żarnówca, albo też do Krokowej(...).

Takim sposobem miał Kroków teraz własny kościół parafjalny, który i prawo patronatu nad nim zatrzymał; tytuł dano mu świętej Katarzyny.

W kilkadziesiąt lat po wystąpieniu Marcina Lutra z jego 95 tezami, co miało miejsce w roku 1517, krokowscy dziedzice przyjęli luteranizm. Reformacja dotarła do Krokowej z Francji. Niejaki Reinhold Krockowski bywał w kraju wina w roku 1572. Wyjechał będąc katolikiem, a wrócił już jako protestant. Za nim poszła część jego poddanych. Ci, którzy nie zmienili wyznania, a było ich około półtora tysiąca, zaczęli znowu uczęszczać do klasztornej świątyni w Żarnowcu.

Kościół w Krokowej służył ewangelikom, aż do 1945 roku, chociaż - jak podaje ks. Fankidejski:

Staranni biskupi wszystko czynili co mogli, ażeby wyratować katolicki kościół. Wizytator biskupa Rozrażewskiego sam trzy razy Kroków zwiedzał, ale kiedy zamierzał poświęcić kościół, to albo klucze pastor schował, albo pan na zdrowiu nie domagał, a raz mu nawet pogroźono chłostą.

Krokowska parafia jest od 1946 roku na powrót katolicka. Nieliczni protestanci tu mieszkający spotykają

ni, obecnemu kościołowi krokowskiemu patronuje święta Katarzyna Antiocheńska.

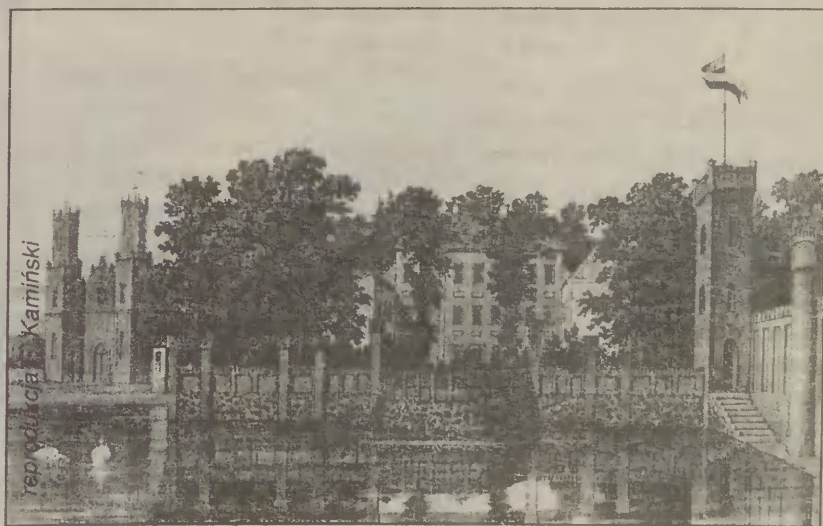
A zatem odpust w Krokowej przypada 25 listopada. Tego bowiem dnia roku pańskiego 307, cesarz Maksymin kazał ściąć tę niezwykle mądrą niewiastę z książęcego rodu. Wcześniej zakochał się w pannie z Antiochii i próbował odwieść ją od wiary w Chrystusa. Katarzyna jednak nie dała się przekonać nawet najtędrszym głowom cesarskiego dworu. Żywość świętej podaje, że mędrzy ci nawrócili się na chrześcijaństwo. Podobnie rzecz się miała z wie-



Kościół klasztorny w Żarnowcu
fot. Edmund Kamiński

Dawniej mieszkańcy Krokowej należeli do parafii w Żarnowcu. Już jednak na początku XIV wieku ich pan - Piotr Krokowski - zafundował im własny kościół. Dlaczego? Odpowiedź na to XIX badacz kościołów i kaplic Diecezji Chełmińskiej, ks. J. Fankidejski: *Odtączenie Krokowa od Żarnówca tak się stało. Był w Krokowie pan nazwiskiem Piotr; ten porównano z innymi parafjanami uczęszczał w niedzielę i święta na nabożeństwa do Żarnówca.*

Ponieważ panny zakonne, jak się przynależy, odprawiają swoje Godziny śpiewając, według porządku cysterskiego i Msze św. pomiędzy pewne godziny przeplatając, zdawało się wspomnianemu Piotrowi nabożeństwo w Żarnowcu, albo zbyt wczesne, albo za późne. Z tej przyczyny namawiał lud do szemrania, a w czasie kazania krzyczał i



Widok na pałac i kościół w Krokowej - XVIII w.

się na modlitwie w ewangelickiej świątyni w Sopocie. Budowla, która służy dziś społeczności krokowskich katolików, pochodzi z pierwszej połowy XIX wieku. Mało znaną ciekawostką, jest fakt istnienia tuż za ołtarzem krypty rodzinnej Krokowskich. Sam dowiedziałem się o niej zupełnie niedawno od nauczycielki z Żarnowca, pani Ireny Ceynowy. Podobnie, jak pierwszej wybudowanej na tym miejscu świątyni

loma innymi dworzanami cesarza. Katarzyna z Antiochii została zatem patronką filozofów, kołodziei i młynarzy. Tylko dlaczego Jan Piotr Krokow właśnie ją obrał na patronkę swojego kościoła?

Powyższy tekst niebawem zostanie opublikowany w książce Artura Jabłońskiego, zatytułowanej „Na nordzie”. Jest to przewodnik po osobliwościach Ziemi Puckiej. Pozycja będzie w sprzedaży już pod koniec czerwca br.

Święto kaszubskiej mowy

Srebrna „Rodnô Mòwa”

dok. ze str. 1

Konkurs otworzył wójt gminy Chmielno **Zbigniew Roszkowski**. On też powitał zaproszonych gości, jurorów, nauczycieli a szczególnie uczestników, którym życzył największych sukcesów.

pierwszych konkursów.

Niedziela rozpoczęła się od ogłoszenia werdyktu jury. W poprzednim numerze opublikowaliśmy protokół konkursu. Przypomnijmy, że w poszczególnych kategoriach (w kolejności od

szubski gryf, w narożnikach umieszczono elementy chmielńskiej ceramiki. Rewers zawiera m.in. wyhaftowany w centrum zamek książęcy oraz datę pierwszej wzmianki o miejscowości (XIII w.).

Miłym akcentem imprezy było wręczenie nagrody literackiej imienia Izabelli Trojanowskiej. Otrzymała ją kartuska poetka **Ida Czaja**. Taką decyzję podjęło jury powołane przez redakcję „Pomeranii”, która rozpięła konkurs poetycki. Fundatorką nagrody była przyjaciółka zmarłej dziennikarki **Maria Kirsti Siraste** z Finlandii, tłumaczka kaszubskich bajek na fiński.

„Wielkim świętem kaszubszczyzny” nazwał konkurs ks. **Jan Walkusz**. Coraz więcej osób bierze w nim udział. Dzieci, młodzież nie tylko recytują ale też coraz bardziej czują poezję i prozę, mają ją w głębi swej duszy - zauważył przewodniczący. Stwierdził

statował ks. **Walkusz**. Dwaj główni organizatorzy **Antoni Czaja** i **Brunon Cirocki** wspomnieli o dawnych wielkich osobach konkursu. Byli nimi wspomniane państwo **Trepczyków**, **Feliks Marszałkowski**, **Jan Drzeżdżon**, **Izabella Trojanowska** i wiele innych. Niektórym z nich ks. dr **Jan Walkusz** poświęcił swoją najnowszą książkę zatytułowaną „Sztrażę słowa” wydaną specjalnie na jubileuszową imprezę. Jest to zbiór kaszubskich esejów będących hołdem oddanym wielkim krzewicielom kaszubskiej mowy.

- Trudno już dziś stwierdzić, ile powstało nowych konkursów na kanwie najstarszej i najpopularniejszej „Rodnej Mowy” - wspomina **B. Cirocki**. Są to „Konkurs kociewski” w Starogardzie Gdańskim, „Bë nie zabëc mòwë starków” z Gnieźdźewa, „Mòja ziemia, mòja chëcz” w Chmielnie, „Bądż dumny ze swego miejsca urodzenia” w



Wykonawcy kaszubskich utworów oklaskiwani przez publiczność zgromadzoną w sali chmielńskiego Centrum Kultury. fot. Edmund Kamiński

Po przesłuchaniu, które trwały do godzin wieczornych, nadszedł czas na największą atrakcję spośród imprez towarzyszących - koncert kaszubskich pieśni i recytacji w wykonaniu profesjonalnych artystów z Gdańska i Wejherowa. Wśród ośmiu wykonawców znalazły się uznane nazwiska, jak: **Aleksandra Kucharska-Szeffler**, **Witosława Frankowska**, **Wojciech Parchem** czy **Joanna Limańska**. Koncert został przyjęty z ogromnym aplauzem. Pełna sala chmielńskiego Centrum Kultury oklaskiwała na stojąco artystów.

Około godziny 22.00 rozpoczęło się spotkanie z udziałem gości, organizatorów, nauczycieli, podczas którego wspomniano minione 24 konkursy. Szczególnie wiele ciepłych słów skierowano pod adresem obecnej na spotkaniu **Leokadii Trepczyk** - wdowie po znakomitym poecie **Janie Trepczyku** - która wraz z mężem brała udział w posiedzeniach jury

najmłodszych) najlepsi byli: **Marcin Klasa** - SP w Klukowej Hucie, **Kamila Labuda** - SP Banino, **Marzena Drawc** - SP Rąb, **Ágnieszka Szymańska** - Nowy Dwór Wejherowski i **Wioletta Albecka** - Łebieńska Huta.

O godzinie 11.00 rozpoczęła się uroczysta msza święta z kaszubską liturgią słowa, koncelebrowana pod przewodnictwem ks. **dra Jana Walkusza** z udziałem proboszczów z Chmielna i Wygody. Po pięknym kazaniu, wygłoszonym po kaszubsku, przez przewodniczącego jury nastąpiło poświęcenie nowego sztandaru ufundowanego przez społeczeństwo gminy Chmielno, miejscowemu oddziałowi ZK-P. Aktu wręczenia dokonał - bezpośrednio po mszy świętej - wójt gminy na ręce prezesa oddziału **Brunona Cirockiego**. Wiceprezes chmielńskiego ZK-P, a zarazem przewodniczący Rady Gminy **Antoni Czaja** omówił symbolikę elementów stanicy. Na awersie tradycyjnie znalazł się ka-



Jurorzy XXV Konkursu Recytatorskiego Prozy i Poezji Kaszubskiej „Rodnô Mòwa”. Od lewej: aktor **Zbigniew Jankowski**, redaktor **Stanisław Janke**, ks. **dr Jan Walkusz** (przewodniczący), redaktor **Eugeniusz Pryczkowski** i **prof. Jerzy Treder**.

fot. Edmund Kamiński

ponadto, że jest to wielka nobilitacja kaszubszczyzny, podczas której nawet patrzący na nią z dystansem, dostrzegają jej wielką wartość, przekonują się o potrzebie jej piastowania. Na konkursie słyszemy odmiany języka spod **Bytowa**, **Chojnic**, **Kartuz**, **Kościerzyny**, **Wejherowa** czy **Pucka**. Jest z nią jak z bukietem kwiatów - im bogatszy i barwniejszy, tym piękniejszy jest ten bukiet - skon-

Rumi i wiele innych.

Życzeniem organizatorów jest, by: „Rodnô Mòwa” objęła cały region województwa śląskiego, a także **Borowiaków**. Miejmy nadzieję, że stanie się to już w najbliższych latach na chwałę języka kaszubskiego, żeby - jak pisał wielki kaszubski poeta **Jan Karnowski** - „twòji mòwë, co jã Pón Bóg dól, nie przëkrëłë grobë”.

Jan Antonowicz

Norda - Pismiono Kaszëbsczi Zemi

Dodôwk do Gońca Rumskiego, Echa Ziemi Puckiej
Adresa redakcëji: Rumia, ul. Morska 15, tel. 712-447, w godz. 9⁰⁰ - 17⁰⁰
Redagùje karno: **Eugeniusz Pryczkowski**, **Kazimierz Klawiter**, jak téż **Witold Bobrowski**, **Bogusław Breza**, **Ryszard Hinc**, **Bernard Hinz**, **Artur Jabłoński**
Wëdôwca: Wydawnictwo „Rumina”, drëk - „Rumina”